

Esquerra i país (I)

Les raons fonamentals que ens han dut a constituir el corrent Esquerra i País al si de la UPV són, de manera resumida, les següents:

1) Les característiques del nostre país, on les classes que en altres llocs són el suport social de la dreta han acceptat i abanderat el nacionalisme espanyol, han fet, d'una banda, que el nacionalisme valencià tinga una orientació de definició general progressista, i, d'altra, que siga d'una extrema feblesa. Per això, l'organització que aspira a representar-lo políticament ha de ser plural i ha d'adreçar-se necessàriament a un públic socialment ampli i a sectors de la societat que tinguen una sensibilitat positiva en relació amb la realitat valenciana i una visió de progrés de la societat, però no necessàriament identificats amb l'esquerra.

2) Això significa organitzativament que en el nostre partit coexisteixen formes de pensament que tenen un ampli ventall de posicions tant ideològiques com socials i que, encara que competesquen per guanyar pes dins de l'organització, es necessiten políticament les unes a les altres.

3) Tot i això, gràcies a les persones que participaren en la formació de la UPV i gràcies al context on es va produir, les declaracions de principis escrites en els nostres documents i proclamades en els nostres congressos recullen un contingut general fortament progressista (ecologisme, eco-pacifisme, valoració important del problema dels desequilibris econòmics al conjunt del planeta, progressisme social...), s'acosten a les que són la visió del món de les persones que ens agrupem en Esquerra i País, i les que, des del nostre punt de vista, poden guanyar la voluntat política d'amplis sectors que lluiten per l'alliberament nacional i social.

4) En aquests moments una onada de pragmatisme recorre el món i les idees de l'esquerra sembla que volen ser arraconades. Les idees socialment dominants trac-

ten d'estigmatitzar les idees de progrés social. I no parlem només de l'esquerra dogmàtica i d'aquella que ha estat vinculada als sistemes de l'Est. També aquella de la qual ens reclamem: una esquerra democràtica, no ortodoxa, dialogant i que vol integrar les línies ideològiques alternatives, conscient del fracàs dels sistemes autoritaris.

Totes aquestes consideracions ens empenen a considerar molt important la defensa d'aquestes idees dins de l'UPV, perquè si l'UPV ha de ser una organització plural ideològicament, una de les opcions indefugibles del nacionalisme democràtic valencià està inspirada en els principis i valors de l'esquerra, i aquesta UPV s'ha de bastir amb la seua participació i no sobre les seues cendres.

Com a persones d'esquerra defensem la nostra aspiració a una societat igualitària, participativa i fortament compromesa amb els canvis que exigeix el món actual. Pensem també que cal una renovació a fons de l'esquerra perquè assumeixca les aspiracions alternatives dins de la nostra societat (emancipació de les dones, procés de restablir l'equilibri de les nostres relacions amb el planeta...) i fomente el valor de la solidaritat entre els pobles en moments d'increment de l'egoisme entre els ciutadans dels països desenvolupats.

Enllaçant amb això, per a nosaltres també és important que les persones que ens reivindicuem de l'esquerra dins de l'UPV participem, de manera més o menys organitzada, en l'ampli debat obert sobre els camins per a fer viables les idees que defensen el progrés i la necessitat de transformacions socials qualitatives, idees que avui estan sotmeses a una forta pressió ideològica. I en aquest debat considerem que no estem només les persones integrades a l'UPV, o millor aquelles persones d'UPV que ho consideren important, sinó que també hi ha molta gent en altres organitzacions polítiques i socials.

Des de fa molts anys, i cal assenyalar que la majoria de les persones que signem el document de constitució d'Esquerra i País són afiliats des del congrés fundacional de la UPV, hem anat treballant en aquesta línia i lluitant per aquestes idees al si del partit.

Però, dos classes de motius, uns externs i altres interns al partit, ens han empenent a fer el pas. Els externs fan referència als esdeveniments de l'últim congrés realitzat la primavera passada, que marquen, des del nostre punt de vista, un canvi important al partit.

Vicent Álvarez

El retall teatral

■ això va i et diuen: "¿Saps que en els pressupostos d'enguany, la Generalitat retalla en un 58% els diners destinats al teatre?", "¿ah, sí?", conteste jo. Doncs, una vegada posats podrien retallar el 100%, així tindriem l'ocasió de trobar la nostra terrible veritat, és a dir, que el nostre treball no interessa la societat. És dur, però pot ser veritat.

Sobre la utilitat del teatre, de l'art, s'han donat moltes opinions, jo també tinc la meua: A mi m'és útil per dues raons, em dóna diners per a viure i tinc la sensació de trobar-me *realitzat*, i així any rere any la vida em passa de la millor manera possible. ¿I els altres què? Els altres em diuen que els agrada el que faig, que els faig passar una bona estona i que de vegades, fins i tot, els faig pensar. No sé quina deu ser la utilitat última del teatre, però, sincerament, pense que ajuda a viure, i no sols a mi, sinó també a tots aquells que vénen a veure'm.

Aquest retall de pressupost em fa pensar en tot això i, alhora, en moltes altres coses: han retallat perquè estem en crisi i la societat s'ha de privar d'una sèrie de coses, entre elles el teatre. El que no és tan clar és aquest 58%, perquè, segons tinc entès, en altres administracions retallen d'un 10% a un 20%.

El retall no és degut únicament a la crisi del 1993. Alguna cosa no funciona bé. O no funcionen els polítics responsables de l'àrea teatral, o no funcionen els gestors teatrals d'aquests diners, o no funcionem els treballadors de la professió, o tots tres.

Siga com siga, cal descobrir-ho. Els professionals de l'art escènic ja estem fent examen de consciència. M'imagino que la resta (polítics i gestors) tam-

bé es trobaran en la mateixa situació.

¿Per què aquest retall? La professió necessita saber-ho. Hem de ser valents i reconèixer les nostres errades, per contra no avançarem mai.

Potser el model de Centre Dramàtic no funciona i cal canviar-lo. Potser l'empresa pública hauria d'involucrar-se més en els afers teatrals. Potser els professionals hauríem de mirar més la societat en què vivim i no mirar-nos tant el melic. Poden ser moltes coses. Però si realment els polítics ens inciten a "replantejar", hauríem de demanar-los unes "jornades de teatre" en què una professió, ja una miqueta desenvolupada, podria ajudar-los a una millor gestió dels diners de tots. Tot consisteix a repartir una miqueta més el poder per a decidir què és el que s'ha de fer en aquesta societat tan vostra com nostra. I si al nostre poble li fa falta el retall del 100%, doncs feu-ho. Però, per favor, expliquem per què ho fem.

Pep Cortès
Actor i director de teatre